

ORGANISATIONERNES FALLIT

Af Asger Aamund, den 10. august 2018

Globaliseringen har mange fjender, hvad der både er uforståeligt og uretfærdigt. Globalisering betyder, at kapital, teknologi, arbejdskraft, kultur og politik frit kan bevæge sig derhen, hvor efterspørgslen er størst og aflønningen er bedst. Denne proces, som også kaldes den internationale arbejdsdeling, er forudsætningen for folkelig velstand og velfærd overalt på kloden. Hvis ikke der var noget, der hed arbejdsdeling, ville simple ting, som f. eks bagning af en æggecake være et kompliceret foretagende: man skulle have adgang til en hvedemark (mel) og en gris (bacon) også en ko (mælk) samt høns(æg) og en urtehave(purløg). Det ville tage uhyre lang tid at producere den ønskede æggecake. Imidlertid sørger samfundets arbejdsdeling for, at den travle smedsvend på vej hjem fra arbejde kan suse gennem supermarkedet og på fem minutter skaffe sig de nødvendige produkter, der hjemme i hans køkken kan frembringe en velsmagende æggecake på en halv arbejdstime. Smedesvenden herefter kan bruge sin tid på noget mere produktivt eller fornøjeligt.

Det internationale samarbejde består af milliarder af daglige transaktioner mellem mennesker, virksomheder, institutioner og regeringer. Det er afgørende for effektiviteten af den internationale arbejdsdeling, at der er organisationer, der formidler og overvåger dette samspil. En sådan institution er Verdenshandelsorganisationen WTO (World Trade Organization), der netop har til formål at forbedre velfærd for befolkningerne i medlemslandene ved fjerne hindringer for samhandel. Samtidig skal WTO løse konflikter landene imellem. WTO har siden sin start i 1995 været medvirkende til en stigende liberalisering af verdenshandelen, men da organisationen også er ekstremt konfliktsky, er den medansvarlig for, at vi nu ser voldsomme kommercielle konfrontationer mellem USA og Kina og USA og EU. En af WTO's værste skurkestreger opstod i kølvandet på Muhammedkrisen i 2006. Saudi-Arabien var efter mange års forhandlinger netop optaget som WTO-medlem og havde tilsluttet sig alle de traktatmæssige principper om fair og fri handel. Kurt Westergaards muhammedtegning med bomben i turbanen udløste en omfattende saudisk statsboykot mod danske produkter, der øjeblikkeligt blev fjernet fra supermarkeder og varelagre. Danske firmaer undskyldte, klynkede og kastede sig i ørkenstøvet foran sheikerne, som ubønhørligt stod fast på sanktionerne mod de danske produkter. Dette var en gruppevoldtægt af alle WTO's principper om fri og fair handel, men WTO foretog sig intet, og lod Saudi-Arabien og flere andre islamiske stater opretholde statsboykotten mod Danmark.

Kina blev WTO-medlem i 2001 og fik dermed gunstige muligheder for at deltage i det internationale handelssamkvem. Fra starten så Kina stort på principperne om liberalisering af handelen og koncentrerede sig om at fremme sin eksport og bremse sin import. Særligt USA fik kniven. Siden 2012 har det amerikanske handelsunderskud over for Kina andraget mere end 300 milliarder US dollars om året. Kineserne blokerer for amerikanske produkter gennem et bredt netværk af tariffes og særkrav, som forhindrer amerikanske producenter i at skabe en bæredygtig forretning på det kinesiske marked. Samtidig er de større kinesiske virksomheder tungt subsidieret af staten alt sammen uden, at WTO har grebet ind, hvad de burde have gjort for længe siden. WTO's skammelige handlingslammelse har fået naive vestlige medier og politikere til at tro, at den lede Trump nu forbereder en handelskrig mod de flinke kinesere, når USA i virkeligheden prøver at standse den handelskrig, der i mange år er ført mod dem fra kinesisk side.

WTO er ikke den eneste internationale organisation, der har forsømt sit formål og virke. UNHCR -FN's flygtningeorganisation - svigter sine opgaver. UNHCR magter kun at organisere et årsbudget på sølle 8 milliarder US\$ (2016), som er en dråbe i havet sammenlignet med de beløb migranterne selv sender hjem i form af bistand og arbejdsindkomster. Disse såkaldte remitter androg i 2017 600 milliarder US\$

(Verdensbanken). Arabiske interesser dominerer UNHCR, som intet gør for at få Iran og Saudi-Arabien til at tage sig af de flygtninge, de selv producerer i Syrien, Irak og Yemen. UNHCR er totalt ligeglad med kristne og jødiske flygtninge og er nærmest et interessekontor for islamisk migrantpolitik. Værst af alle internationale organisationer er dog FN's Menneskerettighedsråd, der har udviklet sig til en ren farce. Kina, Cuba, Rusland og ikke mindst Saudi-Arabien svinger taktstokken i UNHRC, som syder af antisemitisme og uhæmmet jødehad. En fordømmelse af Israel er et fast punkt på dagsordenen på samtlige møder.

Der er ikke udsigt til progressive ændringer i defekte organisationer som WTO, UNHCR og UNHRC, som fortsat vil logre for tyrannerne og derved provokere og krænke denne verdens frihedselskende og demokratisk sindede borgere.